

УЧЕННЯ ХРИСТА

Учення Ісуса Христа, викладені в Біблії, протягом тривалого часу залишалися джерелом натхнення для всього людства. Є додаткові вчення Спасителя, які викладені в книзі Писань, яка доповнює Біблію та має назву: Книга Мормона: Ще одне свідчення про Ісуса Христа. Ці книги принесуть вам нескінченний мир і щастя, духовно спрямовуючи ваше життя.

Щоб одержати безкоштовний примірник Книги Мормона: Ще одного свідчення про Ісуса Христа, зверніться до наведеному далі веб-сайту, або напишіть до:

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ
www.mormon.org

СВІДЧЕННЯ ПРОРОКА ДЖОЗЕФА СМІТА

Церква Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Джозеф Сміт—пророк Бога

Коли Джозефу Сміту було 14 років, у нього виникло бажання дізнатися, до якої церкви йому слід приєднатися, і тому він запитав про це в Бога через щирі молитви. У відповідь на цю молитву Джозефу явилися Бог Отець і його Син, Ісус Христос, і було сказано, що на землі немає істинної Церкви Ісуса Христа, але його обрано, щоб відновити її.

Від того дня Джозеф перебував на службі в Бога, працюючи для розвитку Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, щоб збудувати царство Бога на землі в останні дні. Вірні члени Церкви свідчать, що Ісус Христос є Спасителем і Викупителем світу. Ісус керує своєю Церквою сьогодні через одкровення, які даються пророку на землі. Джозеф Сміт був саме таким

Коли Джозеф вирішував, до якої церкви приєднатися, він звернувся за настановою до Біблії. Там він прочитав: «[Проси] від Бога».

пророком. Хоча Джозеф виконав велику роботу протягом свого життя, найважливіше його доручення—бути послідовником і свідком Ісуса Христа. Він писав: «Після багатьох свідчень, які надавали про Нього, це є свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про нього,—що він живе!» (Див. Учення і Завіти 76:22).

Ті, хто отримав свідчення пророка силою Святого Духа, знатимуть про істинність тієї роботи, яку він був покликаний зробити. Вони також пізнають мир і щастя, які приходять через Спасителя Ісуса Христа, якому поклонявся й служив Джозеф Сміт.

Яка ж церква істинна

Джозеф Сміт народився в 1805 році в місті Шерон, штат Вермонт. Коли розпочалися описані події, Джозефу було 14 років, він жив разом зі своєю родиною в штаті Нью-Йорк, та вже тоді серйозно замислювався, до якої церкви приєднатися. Далі розповідається про особливі події з життя Джозефа, відтворені за його власними словами.

Уцей час великих заворушень я серйозно замислювався і відчував сильний неспокій... Я часто розмірковував про себе: «Що ж робити? На боці якої церкви правда? Чи, може, вони всі помиляються? Чи, може, лише одна з них істинна? Як я можу знати про це?»

І в той час, коли відбувалася в мені ця тяжка внутрішня боротьба, викликана протистоянням партій релігійників, я одного дня читав Послання апостола Якова, п'ятий вірш першого розділу, в якому сказано: «А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто та не докоряє,—і буде вона йому дана».

І, мабуть, ще ніколи жоден уривок з Писань не зворушував людського серця

з такою силою, як тоді ці слова зворушили моє. Вони, здавалося, в повній мірі заволоділи почуттями мого серця. Я знову й знову вдумувався в ці слова, відчуваючи, що саме я більше за всіх потребую Божої мудрості, адже я не знав, що мені робити, і так ніколи й не дізнався б, якби не сягнув більшої мудрості, бо вчителі релігії з різних сект розуміли одні й ті ж уривки з Писань настільки по-різному, що руйнувалася впевненість у тому, що питання можна розв'язати через звертання до Біблії.

Нарешті я дійшов такого висновку: або я залишуся в темряві й збентеженні, або ж скористаюся порадою Якова щодо звернення до Бога. Зрештою, я вирішив звернутися до Бога. Якщо він дає мудрість тому, кому бракує мудрості, і робить це просто, без докорів, то й мені вільно запитати.

Перше видіння Джозефа Сміта

Сповнений рішучості звернутися до Бога, я пішов до лісу, щоб спробувати це

здійснити. Сталося це вранці прекрасного, ясного дня ранньої весни 1820 року. Це була моя перша в житті спроба помолитися вголос, бо досі, незважаючи на всі свої щирі сердні хвилювання, я ще ніколи вголос не молився.

*Один з них...
сказав,
вказуючи на
іншого: «Це
мій улюблений
Син, слухай
його!»*

Діставшись місця, куди я заздалегідь намітив собі прийти, і переконавшись, що навкруги нікого немає, я став навколішки і почав виливати бажання мого серця Богіві.

Тільки-но я почав свою молитву, як відчув, що якась сила скувала і повністю подолала мене, вона настільки дивовижно подіяла на мене, що мого язика було зв'язано, і я не міг говорити. Суцільна темрява огорнула мене, і на якийсь час мені здалося, що я був приречений на раптове знищення.

Але, зібравши всі свої сили, я просив Бога, щоб він звільнив мене від цієї ворожої сили, яка скувала мене. І тієї миті, коли я був уже готовий впасти у відчай і скоритися знищенню,—не якійсь уявній руйнації, а силі реальної істоти з невидимого світу, що мала таку надзвичайну могуть, якої я ніколи не відчував у жодній істоті,—саме в цю мить великої тривоги я побачив прямо над головою стовп світла, яскравішого за сонце. Спускаючись повільно з неба, це світло впало на мене.

Не встигло з'явитися це небесне світло, як я відчув, що позбувся ворога, який був скував мене. Коли світло впало на мене, я побачив двох осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу яких неможливо описати. Один із них звернувся, називаючи моє ім'я, і сказав, вказуючи на іншого: «Це мій улюблений Син, слухай його!»

Збираючись звернутися до Господа, я мав на меті дізнатися, яка саме з усіх сект правильна, щоб я міг знати, до якої приєднатися. Тож ледве зібравшись із силами і змігши говорити, я запитав у цих осіб, що стояли наді мною у світлі, яка ж з усіх сект правильна (бо тоді я не міг припустити, що вони всі неправильні) і до якої мені приєднатися.

У відповідь мені було сказано, що я не повинен приєднуватися до жодної з них, тому що всі вони неправильні; і той, хто звертався до мене, сказав, що всі їхні

віровчення мерзотні на його погляд, що всі проповідники тих сект розбещені, що вони наближаються до нього своїми вустами, але серця далеко ухилилися; вони навчають заповідей людських як учення; мають тільки вигляд набожності, але заперечують саму силу її.

Він знову заборонив мені приєднуватися до будь-якої з них і говорив ще багато іншого, про що я не можу зараз писати. Коли я прийшов до свідомості, то побачив, що лежу горілиць, дивлячись у небо. Із зникненням світла я відчув себе безсилим, але незабаром сили почали повертатися, і я пішов додому.

Переслідування

Джозеф послухався Бога й не приєднався до жодної церкви. Коли він розповідав людям про те, що бачив і що чув, це викликало переслідування.

Незабаром я довідався, ... що моя розповідь викликала велике упередження проти мене серед проповідників релігії, а також призвала до масових переслідувань, які невпинно зростали. Незважаючи на те, що я був непомітним хлопцем, якому ще не виповнилося й п'ятнадцяти років, і знаходився в таких життєвих обставинах, які не давали мені ніякого певного соціального стану в суспільстві, високоставлені люди звертали на мене увагу, достатню, щоб підбурити проти мене громадську думку і розпочати жорстоке переслідування,—і це було спільним для всіх сект; у цьому переслідуванні вони всі об'єдналися.

Я досить серйозно розмірковував тоді та й пізніше над цим: як дивно, що непомітного хлопця, якому минуло лише чотирнадцять років, і до того ж змушеного заробляти собі на скудне життя власною щоденною працею,

було визнано фігурою, достатньо помітною, щоб привернути до себе увагу поважних людей з найпопулярніших сект того часу, і викликати в них дух найжорстокішого переслідування та наклепів. Дивно чи ні, але так воно було, і це часто глибоко засмучувало мене.

Проте, незважаючи на все це, я дійсно бачив видіння. Пізніше я пригадував, що відчував себе, наче апостол Павло, коли він, захищаючи себе перед царем Агріппою, розповів про своє видіння, про те, як він бачив світло і чув голос. Але мало хто повірив тоді; деякі говорили, що він безчесна людина, інші—що він божевільний; ганьбили і насміхалися з нього. Але все це не знищило його видіння як реальності. Він бачив видіння, він знав це, і ніякі переслідування під небесами не могли змінити цього; і якби навіть переслідували його до смерті, він знав і знав би до останнього подиху, що бачив світло і чув голос, який говорив з ним, і цілий світ не примусив би його думати або вірити інакше.

Так було й зі мною. Я дійсно бачив світло, і в цьому світлі я бачив двох осіб, і вони насправді говорили зі мною. І хоч мене ненавиділи і переслідували за те, що я розповідав, що бачив видіння, це була правда; і в той час, як мене переслідували, ганьбили, говорили проти мене всяке зло несправедливо за те, що так казав, я запитував у своєму серці: «Чому мене переслідують за те, що я кажу правду? Я дійсно бачив видіння, і хто я такий, щоб протистояти Богові? Чому ж увесь світ хоче, щоб я зрікся того, що дійсно бачив?» Бо я бачив видіння, я знаю це і знаю, що Бог це знає, і я не можу та й не смію зрікатися цього. Принаймні я знав, що якби я зрікся цього, то скривдив би Бога і підпав би під осуд.

Тепер я визначив своє ставлення до сектантського світу, бо знав, що мені не слід було приєднуватися до жодної з сект. Я мав залишатися так, як дотепер, поки не отримаю наступного наказу. Я переконався в істинності свідчення Якова про те, що той, кому не вистачає мудрості, повинен просити її у Бога, і дасться тому просто й без докорів.

Я продовжував займатися своєю буденною працею аж до 21 вересня 1823 року, потерпаючи весь цей час від жорстоких утисків з боку різних груп людей, як релігійних, так і не релігійних, за те, що продовжував наполягати на тому, що мав видіння.

Починаючи з того часу, як я побачив видіння, і аж до 1823 року,—маючи заборону приєднуватися до будь-якої релігійної секти того часу, коли мене, підлітка, переслідували навіть ті, кому б належало бути моїми друзями і ставитися до мене з добрим серцем, і якщо вони і вважали, що я помилявся, то мали б вплинути на мене тактовно і по-дружньому,—я залишався на самоті з різними спокусами; і перебуваючи в різних суспільних колах, я часто припускався безрозсудливих помилок, виявляючи недоліки, притаманні молодості, і був підвладний слабкостям людської природи, які, соромно сказати, вводили мене в різноликі спокуси, образливі для Бога. Але читаючи цю сповідь, нехай ніхто не думає, що я вчиняв якісь тяжкі або злісні гріхи, бо до такого я ніколи не мав схильності за своїм єством.

*Я бачив
видіння, я
знаю це і знаю,
що Бог це знає,
і я не можу
та й не смію
зрікатися
цього.*

Візит Моронія

Переслідування Джозефа продовжувалися через те, що він відмовлявся заперечити те, що він бачив Бога. 21 вересня 1823 року під час нічної молитви Джозеф намагався дізнатися в Господа про своє достоїнство перед ним. До нього явився ангел Мороній.

Увечері згаданого 21 вересня я, вже лігши спати, віддався молитві, благаючи Всемогутнього Бога, щоб він простив усі мої гріхи та слабкості, і проявив себе, щоб я міг знати своє місце й достоїнство перед ним. Я був цілковито впевненим, що отримаю Божественний прояв, як і раніше.

У той час, коли я щиро звертався до Бога, я побачив, як у моїй кімнаті з'явилося світло, яке яскравішало, доки кімната не стала світлішою, ніж опівдні, коли раптом з'явилася

Через три роки після того, як Джозеф Сміт побачив перше видіння, Бог послав ангела Моронія наставляти його у відновленні євангелії Ісуса Христа.

біля мого ліжка особа, яка стояла в повітрі, і ноги її не торкалися підлоги.

На ньому був просторий білосніжний одяг, біліший за все земне, досі мною бачене, і я вважаю, що на землі не може бути більш білішого і блискучішого. Його руки були оголені трохи вище зап'ясток, так само і ноги були оголені трохи вище кісточок. Його голова і шия також були відкриті. Я помітив, що на ньому не було іншого одягу, окрім цього вбрання, бо воно було розкритим, так що я міг бачити груди.

Не тільки його вбрання було білосніжним, але вся особа була такою величною, що неможливо описати, а обличчя його було подібне блискавиці. Кімната стала надзвичайно світлою, але не настільки яскравою, як безпосередньо навколо його особи. Коли я вперше подивився на нього, я злякався, але невдовзі цей страх зник.

Він звернувся до мене по імені й сказав, що він вісник, посланий з присутності Бога, і що його ім'я Мороній; що Бог призначив мені роботу; і що моє ім'я матиме добру і погану славу серед усіх народів, колін і язиків, його будуть водночас честити і безчестити серед людей.

Ще він сказав, що існує схована книга, написана на золотих пластинах, і в тій книзі викладено історію попередніх жителів цього континенту і вказано джерело, з якого вони походять. Він сказав також, що ця книга вміщує повноту вічної євангелії в тому вигляді, як Спаситель дав її давнім жителям;

Також, що два камені в срібних оправах—і ці камені, прикріплені до нагрудника, є тим, що зветься Урім і Туммім—було сховано разом з цими пластинами; тих, хто

володів або користувався цими каменями, називали провидцями в давні або минулі часи; і що Бог приготував ці камені для перекладу книги.

І сказавши це, він почав цитувати пророцтва Старого Завіту. Насамперед, він процитував частину вірша з третього розділу Книги Малахії. Він цитував також і четвертий, останній розділ того ж пророцтва, але з деяким відхиленням від викладу в наших Бібліях. Замість того, що ми читаємо в наших книгах, він цитував так:

«Бо прийде, ось, день, що палатиме, як піч, і всі гордовиті, так, і всі, хто чинить злочестиво, будуть спалені, як солома, бо попалять їх ті, що прийдуть, говорить Господь Саваот, так що не залишиться в них ані коріння, ані гілля».

У 421 році пророк Мороній сховав священні літописи свого народу на пагорбі Кумора. Пізніше, коли він, тоді вже воскресла істота, з'явився Джозеф Сміт, він наставляв його щодо давнього літопису, який містить повноту євангелій, що була відкрита Спасителем давнім мешканцям Американського континенту. Книга Мормона і є цим літописом.

І ще він цитував п'ятий вірш так: «Ось, я відкрию вам священство рукою Іллі-пророка перед настанням великого і страшного дня Господнього».

Він також цитував і наступний вірш інакше: «І він вкляде в серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей повернуться до батьків їхніх, бо без цього всю землю буде спустошено вщент за його пришестя».

Окрім того, він цитував одинадцятий розділ Книги Ісаї, кажучи, що все, сказане в ній, незабаром буде виконано. Він також цитував третій розділ Дій двадцять другий та двадцять третій вірші, саме так, як вони написані в нашому Новому Завіті. Він сказав, що цей пророк є Христос, але день ще не настав, коли «кожного, хто не послухає його голосу, буде відсічено з народу», але день цей скоро настане.

Він також повністю процитував другий розділ Книги Йоїла, починаючи з двадцять восьмого вірша і до кінця, і сказав, що це ще не збулося, але незабаром збудеться, і що повнота іновірців незабаром настане. Він цитував багато інших уривків з Писання і пояснював багато чого, що не може бути наведеним тут.

Він знову сказав мені, що коли я одержу ті пластини, про які він говорив,—бо час їх одержання ще не прийшов—я повинен нікому не показувати їх, так само як і той нагрудник з Урімом і Туммімом, хіба тільки тим, кому буде наказано показати їх. Якщо ж я ослухаюся, то буду знищений. Коли він розмовляв зі мною про ці пластини, моєму розумові відкрилося видіння, так що я зміг побачити місце, де було сховано пластини, і це було так ясно й виразно, що я впізнав це місце, коли пізніше прийшов туди.

Після цього спілкування я побачив, що світло в кімнаті раптом почало концентруватися навколо особи того, хто розмовляв зі мною, і так продовжувалося доти, доки в кімнаті знову не стало темно, крім світла навколо нього, коли раптом я побачив, як мені здалося, отвір, ніби прохід до самих небес, і він піднімався, поки зовсім не зник, а кімната залишилася такою, якою і була перед появою цього небесного світла.

Я лежав, розмірковуючи про особливість цієї події, і дуже дивувався з того, що говорив мені цей незвичайний посланець, коли раптом, посеред моїх роздумів, я

побачив, що мою кімнату знову наповнює світло, і за мить, як мені здалося, той самий небесний посланець знову стояв біля мого ліжка.

Він почав говорити і розповів без жодної зміни те саме, що говорив мені під час першого відвідування; і, сказавши це, він спо-

вістив про великі покарання, що прийдуть на землю, з жахливими спустошеннями від голоду, меча й чуми,—і що ці жорстокі покарання спіткають землю ще за цього покоління. Сказавши це, він, як і перед цим, піднісся на небеса.

За цей час враження, справлені на мене, були такими глибокими, що сон покинув мене, і я лежав, охоплений подивом від побаченого й почутого. Але яким було моє здивування, коли знову я побачив того самого посланця біля ліжка і почув, що він переповідає або знову повторює все сказане

до того, додавши застереження мені, кажучи, що Сатана буде спокушати мене (через бідність сім'ї мого батька) використати ті пластини для збагачення. Він заборонив робити це і додав, що, одержуючи пластини, я не повинен мати ніяких інших намірів, окрім прославляння Бога, і не повинен опинитися під впливом ніякого іншого прагнення, крім побудови Його царства; інакше я не зможу отримати їх.

Після цього третього відвідування він знову піднісся на небеса, як і раніше, а я залишився зі своїми думками про дивовижність того, що зі мною щойно сталося; коли

Моєму розумові відкрилося видіння, так що я зміг побачити місце, де було сховано пластини.

Пагорб Кумора знаходиться приблизно в трьох милях у південно-східному напрямі від ферми Смітів у Пальмірі, штат Нью-Йорк. У часи Джозефа північна частина цієї місцевості була вкрита травою, а південна—деревами де-не-де її лісами. Пластини були сховані десь на заході, у верхів'я гори. Фотознімок зроблено в серпні 1907 року

майже відразу після того, як небесний посланець піднісся на небо втретє, заспівав півень, і я зрозумів, що настає день, отже, наші бесіди тривали цілу ніч.

Невдовзі після цього я встав з ліжка і, як звичайно, взявся за щоденну необхідну роботу; але, намагаючись працювати, як завжди, я відчув, що сили мої виснажені і я зовсім неспроможний щось робити. Мій батько, працюючи зі мною, звернув увагу на те, що у мене не все гаразд, і відіслав додому. Я вирушив з поля з наміром піти

додому, але коли намагався перелізти через огорожу навколо поля, де ми були, сили зовсім залишили мене, і я впав безпорадний на землю й лежав деякий час непритомний, не відчуваючи нічого.

Мороній повертався один раз на рік протягом чотирьох років і давав нові настанови молодому пророкові. Коли пройшли ці чотири роки, Джозеф отримав пластини й почав перекладати Книгу Мормона.

Першим з того, що я можу згадати, був голос, що звертався до мене і називав по імені. Я розплющив очі і побачив, як той самий посланець стояв над моєю головою, оточений сьйвом, як і раніше. Він знову переказав усе сказане минулої ночі, й наказав мені йти до мого батька і розповісти про видіння і про накази, що я отримав.

Я послухався; повернувся на поле до батька, і переказав йому все. Він відповів мені, що це від Бога, і сказав, щоб я йшов і робив усе за наказом небесного

посланця. Я пішов з поля і попрямував туди, де, за словами посланця, було сховано ті пластини; і дякуючи чіткості видіння, що я мав стосовно цього, впізнав це місце в ту ж мить, як тільки прийшов.

Священний літопис

Біля села Манчестер, округу Онтаріо, штат Нью-Йорк, є пагорб значних розмірів, що височить над усіма сусідніми. На західному боці того пагорба, біля його вершини, під великою кам'яною брилою в кам'яній скрині лежали ці пластини. Кам'яна брила була товстою і округлою посередині з верхнього боку і тоншала до країв, так що середина підіймалася над землею, а краї були нею вкриті.

Відчистивши землю, я взяв важіль, підсунув його під край брили і невеликим зусиллям підважив її. Заглянувши туди, я насправді побачив там пластини, Урім і Туммім, і нагрудник, як було сказано посланцем. Скриня, в якій вони лежали, була сформована з каменів, покладених разом у цементі. На дні скрині навхрест були два камені, і на них лежали пластини та інші предмети.

Я спробував був витягти пластини з скрині, але посланець заборонив мені це робити, сказавши, що час для появи цих пластин ще не настав, і не наступить, доки не пройде чотири роки з того часу; але він сказав мені, щоб я прийшов на це місце цього ж самого дня через рік, і що він тут зустрінеється зі мною, і що я повинен робити це, аж поки не прийде час дістати пластини.

Відповідно до цього веління я ходив на те місце, як минав рік, і кожного разу зустрічав там того самого посланця, і отримував настанови і знання від нього у кожній нашій бесіді стосовно того, що саме

збирається робити Господь, як і в який спосіб його царство буде кероване в останні дні.

Матеріальні можливості мого батька були дуже обмежені, і ми змушені були заробляти на прожиток своїми руками, працюючи поденниками і беручись за

На західному боці того пагорба, біля його вершини, під великою кам'яною брилою в кам'яній скрині лежали ці пластини.

будь-яку роботу, яка тільки траплялася. Інколи ми працювали у своїй місцевості, інколи—в інших краях, так і заробляли собі постійною працею на пристойне існування.

Джозеф працював на багатьох роботах, щоб забезпечити матеріальне благополуччя своєї сім'ї. У 1825 році він влаштувався на роботу

в окрузі Ченанго, штат Нью-Йорк. Там він зустрів Емму Гейл, яка стала його дружиною 18 січня 1827 року.

Нарешті настав час дістати пластини, Урім і Туммім та нагрудник. 22 вересня 1827 року я пішов, як звичайно, коли минув ще один рік, на місце, де було їх сховано, і той самий небесний посланець передав їх мені з таким дорученням, що я відповідаю за них, і якщо загублю через необережність чи недбалість, то буду відсічений; якщо ж я зроблю все можливе, щоб зберегти їх, поки він, посланець, прийде за ними, тоді вони будуть захищені.

Невдовзі я зрозумів, чому одержав таке суворе доручення про збереження пластин і чому посланець сказав, що, коли

я зроблю все, що від мене вимагається, він прийде за ними. Бо як тільки стало відомо, що вони в мене, їх усіма способами намагалися забрати. Для здійснення цього наміру вдавалися до всіляких хитрощів, які тільки можна вигадати. Утиски посилювалися, стали жорстокішими, ніж раніше, і багато людей постійно слідкувало за мною, щоб забрати їх у мене при нагоді. Але, дякуючи мудрості Божій, пластини було збережено, і вони залишилися у мене, аж доки я не здійснив з ними те, що вимагалось від мене. І коли в призначений день явився за ними посланець, я передав їх йому, і тепер він опікує їх аж до сьогоднішнього дня, тобто до 2 травня 1838 року...

5 квітня 1829 року прийшов до мого дому Олівер Каудері, якого я до цього ніколи не бачив. Він сказав, що вчителював у тій місцевості, де жив мій батько, а мій батько був одним з тих, хто посилав дітей до його школи, і він певний час жив і харчувався у батьковому домі. Там йому й розповіли, як саме я одержав пластини, і він прийшов тепер до мене, щоб довідатися про все це.

Через два дні після прибуття пана Каудері (тобто 7-го квітня) я почав перекладати Книгу Мормона, а він—записувати переклад.

У квітні 1829 року Джозеф Сміт разом із Олівером Каудері, який був за літописця, натхненні даром і силою Бога, почали перекладати Книгу Мормона. Після того, як Джозеф закінчив перекладати, деяким людям було дозволено побачити золоті пластини. Ці свідки також повинні були записати свої свідчення, бо «кожна справа хай станеться вироком двох чи трьох свідків» (2 Коринтянам 13:1).

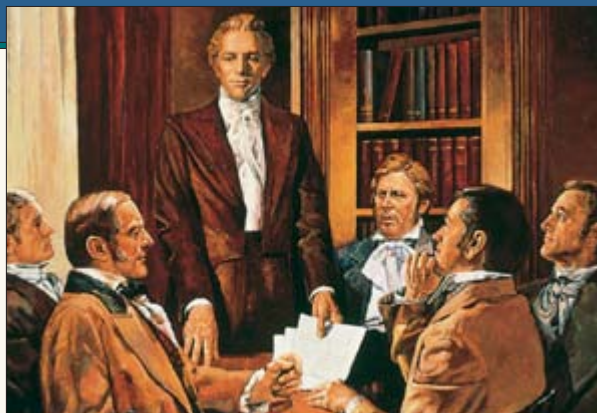
Відновлене священство

Наступного місяця (у травні 1829 року), все ще продовжуючи працювати над перекладом, ми пішли одного дня до лісу помолитися і звернутися до Господа із запитанням про хрищення для відпущення гріхів, згадування про яке ми знайшли при перекладі пластин. У той час, як ми молилися і зверталися до Господа, з неба зійшов посланець у хмарі світла і, поклавши свої руки, висвятив нас, кажучи:

«Вам, мої товариші у служінні, в ім'я Месії я передаю священство Аарона, яке володіє ключами священнослужіння ангелів і євангелії покаяння, та хрищення зануренням для відпущення гріхів, і його ніколи вже не буде забрано знову з землі, до того

Джозеф Сміт і Олівер Каудері отримали Ааронове священство через рукопокладання Івана Христителя, що відбулося 15 травня 1829 року.

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів була організована в будинку Пітера Уїтмера старшого 6 квітня 1830 року. Приблизно 60 осіб стали свідками того, як шість чоловіків задовольнили вимогам штату Нью-Йорк, щоб заснувати нову релігійну громаду.

часу, як сини Левія пожертвують знову жертву Господові у праведності».

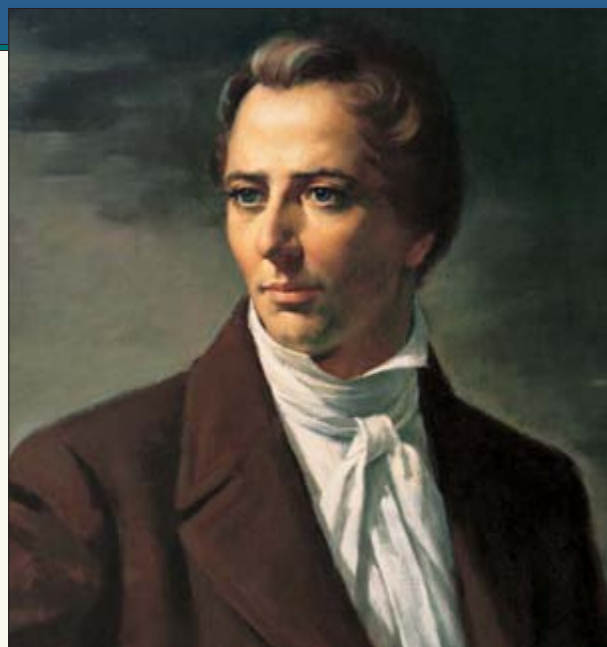
Він сказав, що це Ааронове священство не має влади рукопокладання для надання дару Святого Духа, але ця влада буде надана нам пізніше. І він наказав нам піти і хреститися, і вказав, щоб я хрестив Олівера Каудері, і щоб після цього Олівер Каудері хрестив мене.

Саме в такий спосіб ми пішли і хрестилися. Спочатку я хрестив його, а потім він хрестив мене. Після цього я поклав руки на його голову і висвятив його в Ааронове священство, а потім він поклав руки на мою і висвятив мене в те ж священство—бо так нам було наказано.

Посланець, що відвідав нас у той час і надав нам це священство, сказав, що ім'я його Іван, що він є той, кого називають у Новому Завіті Іваном Христителем, і що він діє під керівництвом Петра, Якова та Івана, які мають ключі священства Мелхиседекового, і що те священство буде надане нам, як він сказав, у належний час. Він сказав, що я буду

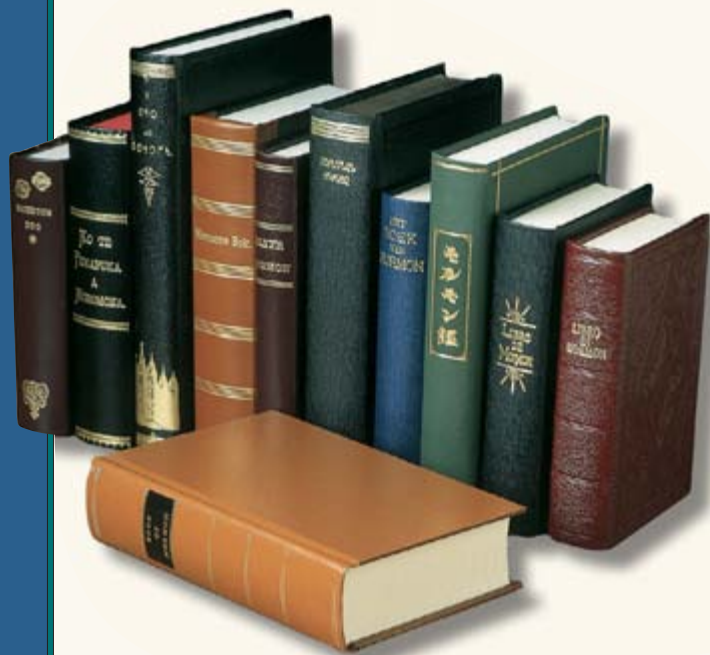
зватися першим старійшиною Церкви, а він (Олівер Каудері)—другим. Це сталося 15 травня 1829 року, коли ми через рукопокладання цього посланця були висвячені і христилися.

Відразу після хрищення й виходу з води, ми пізнали великі і славетні благословення від нашого Небесного Батька. Як тільки я христив Олівера Каудері, Святий Дух зійшов на нього, і він, підвівшись на ноги, став пророкувати багато про те, що мало статися незабаром. Знову—таки, як тільки він христив мене, я також сприйняв духа пророчтва і, підвівшись на ноги, пророкував про появу цієї Церкви й багато іншого, що стосувалося цієї Церкви і цього покоління дітей людських. Ми були сповнені Святого Духа і раділи у Бозі нашого спасіння.

Це і є просте й безпосереднє свідчення Джозефа Сміта про деякі з тих подій, що призвели до відновлення евангелії та утворення Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Щоб отримати більш повну інформацію про життя Джозефа Сміта, звертайтеся до книги Джозеф Сміт—Історія, яка знаходиться в книзі Дорогоцінна перлина, або книги History of the Church (Історія Церкви), 1:2–79.

Книга Мормона, вперше надрукована в 1830 році, зараз виходить більше, ніж 80 мовами по всьому світові.